

၆ နံ ဓာတ် အင်္ဂါ

မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

စိန်စိကကြိုးရေချမ်းဖိုး

မောင်ညိုမှိုင်း (သန့်လှိုင်)

စိန်စိန်ကြိုးရေချမ်းကိုး

ဖုန်မထသည့်လမ်း

ဤလောက၌ အလွန်ကိုထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော
လူပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများ အသီးသီးရှိ ကြ၏။

အချို့ကသိဒ္ဓိစွမ်း၍ ပြီးမြောက်၏။

အချို့ကမဟိဒ္ဓိစွမ်း၍ ပြီးမြောက်၏။

သည်မှာကျွန်တော် လူထူးဆန်းဘရေချမ်းအိုးဆိုသူနှင့်
အကြောင်းလှစွာဆုံခဲ့ရ၏။

အဘ၏ အဆိုအမိန့်အရ...

သိဒ္ဓိဆိုသည် ပြီးစီးခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။
သိဒ္ဓိဆိုသောစကားကို လောကီ ဘက်မှာရော လောကုတ္တရာဘက်မှာပါ
အသုံးပြုနိုင်ကြသော်လည်း လောကီဘက်မှာ အသုံးများလှပြီး
လောကုတ္တရာဘက်မှာ အသုံးနည်းလှသည်ဟု အဘကမိန့်ဆိုခဲ့ဖူး၏။

ဒီမှာဘရေချမ်းအိုး၏ စကားတစ်ခွန်းကို
ကျွန်တော်ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“ဒီမှာလူကလေးရဲ့ မင်း ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ မင်းသားဆိုတဲ့ အမည်ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတာပေါ့အဘရဲ့ ဂေါတမဘုရားရှင်ရဲ့
အလောင်းတော်မင်းသားဘဝတုန်းက ငယ်နာမည်ဥစ္စာ”

“ဒါဆို သိဒ္ဓတ္ထ ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ရော မင်းနားလည်လား”

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ သိဒ္ဓတ္ထပေါ့ဗျာ ဘာခက်လို့လဲ”

“လူတိရစ္ဆာန်လေး။ စလာကတည်းက အလွဲလွဲအချော်ချော်၊
ထော်လော်နဲ့ကန့်လန့်ချည်းပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်သီးခြားရှိသေးလို့လား အဘရ”

“ရှိလို့ပြောတာပေါ့ဟ ငနွားရ။ ဒါနဲ့များ စာရေးဆရာတဲ့... ထို။
ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မရေးပါနဲ့ကွာ။ ငါ့ကို လူအချို့ကပြောကြတယ်”

“ကျွန်တော် တော်တဲ့အကြောင်းလား အဘရ”

“မင်းအမေကလွှားတော်ရမှာလား။ အဘတဲ့ အဘရဲ့လူ
ညိုမှိုင်းကိုကြည့်ပြောပါဦးတဲ့”

“အမယ်...မယ် ဘာဖြစ်လို့၊ ကောင်မလေးတွေဝိုင်းနေတာမြင်ပြီး
မနာလိုလို့နေမှာပေါ့ အဘရ။ အဟိ”

“ငါ ခြေနဲ့ကန်ချလိုက်ရရင် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းတို့
အိမ်နောက်ဖေးက အိမ်သာကျင်းထဲ ခေါင်းစီးကွေးတော့မယ် လူလွန်မသားရဲ့”

“နောက်တာပါ အဘရ။ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ။ သိဒ္ဓိတ္ထကနေ
ဘယ့်နှယ့်စာရေးဆရာညိုမှိုင်းနောက် မြားဦးလှည့်လာတာတုန်းခင်ဗျ။
ပြဿနာပါပဲဗျာ”

“အဘလူ ညိုမှိုင်းကို ကြည့်ပြောပါဦးတဲ့”

“အင်း...ဘာအကြောင်းပါလဲခင်ဗျာ”

“သန်လျင်နယ်တရားက ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များအကြောင်း ရေးလိုက်တာ
ထောင်းလမောင်း ကြေနေပြီတဲ့။ သူ့ထုတ်ဝေသူ ဘယ်သူတဲ့ တင့်တင့်ထွန်း
ဟုတ်လား”

“ကိုတင်ထွန်းပါဗျာ။ ဘယ်က တင့်တင့်ထွန်းရမှာလဲဗျ။ တင့်တင့်ထွန်းက
ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊ နိုင်ငံတော်အနုပညာရှင်ဗျ။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ...
အဘတို့လုပ်လိုက်ရင် အလွဲလွဲအချော်ချော် ချည်းပဲ”

“အေး...အေး ပြောပုံက ဒီလိုဟေ့။ ညိုမှိုင်းရော ထုတ်ဝေသူ တင်ထွန်းရော တစ္ဆေရုပ်ပေါက်နေတယ်တဲ့”

“ဟင်...အဲဒီ လိုပြောတာ”

“ကျန်သေးတယ် နားထောင်ဦး။ မင်းတို့နှစ်ဦးရယ်ရင် အစွယ်ထွက်တယ်တဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား”

“အဲဒါ (၃၈)လမ်းက ‘မဟာမန်း’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာလာမထိုင်ကြပါနဲ့တဲ့”

“ဘာ...ဘာပြုလို့လဲဟင် အ...အဘ။ ဒါ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်... ဘယ်ကို ပြောင်ထိုင်ရမယ်တဲ့လဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံး သင်္ချိုင်းကုန်းပြောင်းပြီး တဲထိုးနေကြပါတဲ့ဗျား”

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါဘုရား”

“မင်းကခုမှ ဘုရားတ,တာ။ မင်းအရင် ဘုရားတ,နေသူတွေအများကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မင်းဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သန်လျင်မှာမနေရဲလို့တဲ့။ ဘယ်မြို့ပြောင်းရင်ကောင်းမလဲတဲ့။ မင်းဘာပြောချင်လဲကိုယ့်လူ”

“ဒါဆိုတစ်ခုပဲအကြံပြုပါရစေ အဘရယ်”

“ပြော ငါကြုံရင်ပြောပြလိုက်မယ်။ ပြော ဘယ်ပြောင်းသင့်သတဲ့လဲ”

“နောင်ကိုမကြောက်ရအောင် ကျွန်တော်နဲ့ကိုတင်ထွန်း အခန်းငှားနေမယ့် သင်္ချိုင်းမှာ အတူလိုက်နေပါလို့”

“ဟင်...လူ့မသားလေး။ ကောင်းကျိုးလုံးဝမပေးဘူး။ သေ...သေဟ၊

နင်တို့နှစ်ယောက်သာ သွားနေကြ။ သေ...သေ....သေ”

အဘသည် ကျွန်တော့်စကားဆုံးသောအခါ လူကိုတွန်းလှဲလိုက်ပြီး ကျောကုန်းကို ဖနောင့်နှင့်သုံးလေးချက်ဆင့်ပေါက်ရကား ကျွန်တော့်မှာကျောကော့၍ ကြောက်ပါပြီအဘဟုအော်ရင်း လက်အုပ်ချီကန်တော့နေရ၏။

“ဘာလဲ...ဘာကိစ္စနဲ့ လက်အုပ်ချီပြီးတားနေတာလဲ”

“အ...အဘ..အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဘာတုံး...ဘာတုံး...ကိုင်း”

“နေ...နေပါဦး အဘရယ်။ အဘ သား...သားတော်ကြီးကို ဘယ်... ဘယ်နှစ်ချက် ဖနောင့်နဲ့ပေါက်...ပေါက်မှာလဲဟင်...ဟင်...အား”

“မင်းကို ငါ့သားတပည့်များကို မဟုတ်ကဟုတ်ကနေရာ လိုက်နေဖို့အကြံပေးတဲ့အတွက် ဆယ်ချက်ပေါက်မယ် လူလွန်မသားရဲ့”

“အခု ဘယ်...ဘယ်နှစ်ချက် ရှိ...ရှိသွားပြီလဲဟင်...အင်း...အင်း”

“ငါးချက်ပဲရှိသေးတယ်ကွ။ နောက်ငါးချက်ကျန်သေးတယ်။ ကဲ...”

“အ...အဘ”

“ပြော မြန်မြန်ပြော တီးချင်လှပြီကွ”

“ကျန်...ကျန်တဲ့ ငါး...ငါးချက်ကို ဟို...ဟိုလူကိုတီးပါအဘရာ”

“ဘယ်သူကိုတီးရမှာလဲကွ၊ အရမ်းကိုတီးချင်နေပြီ...ပြော”

“ဟို...ဟို ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူ ကိုကိုတင့်တင့်ထွန်း အဲလေ ကိုတင်ထွန်းကျောကုန်းကို နာနာလေးတီးပါအဘ ခင်...ခင်ဗျ။ နောက်ပြီး အ... အပိုအဆစ်သုံးချက် တံတောင်နဲ့ထပ် ထောင်း...ထောင်းပါခင်ဗျ။ ဟီး...ဟီး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်...ကျွန်တော်ရေးချင်တာ နည်းနည်းပါ အ...အဘရယ်၊ သူ...
သူရေးခိုင်းတာက များများမို့ပါခင်ဗျာ။ အဘတီးချင်တယ်ဆိုရင်
အခုချက်ချင်းကားငှားပြီး လိုက်ပို့ပေးပါရစေ အဘရယ်”

“သူဘယ်မှာနေတုန်း”

“စမ်းချောင်းမှာပါ အဘရယ်။ နီးနီးလေးပါ။ သူ့ညီကိုမြင့်ထွန်းက
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာ နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးမဂ္ဂဇင်းဆိုပြီး
သူလည်း ရောဂါထနေပါတယ် အဘ။ သူ့ညီကိုမြင့်ထွန်းကိုပါ တီးချင်ရင်
နှစ်ချက်သုံးချက် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် နမူနာဝင်တီးခဲ့ပေးပါ။ ခင်...ခင်ဗျာ”

“ဟူး”

ကျွန်တော့်ရဲ့သနားစဖွယ် ညှိုးငယ်သောမေတ္တာရပ်ခံ
တောင်းပန်စကားကြောင့် ဘရေချမ်းအိုး သည် မြှောက်ထားသောဒူးခေါင်းကို
အသာပြန်ချပြီး ပါးစပ်မှလေပူများကို မှုတ်ထုတ်လိုက် လေသည်။

“မင်းတို့ကြောင့် ကြာရင် ငါပါရူးချင်ရူး၊
မရူးရင်နိုင်ငံခြားပြောင်းရမလိုဖြစ်နေပြီ ညိုမှိုင်း”

“စိတ်ချပါအဘရာ။ အဘကိုရော ချစ်ခင်လေးစားအပ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်
စာဖတ်ပရိတ်သတ် များကိုရော ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး အဘရယ်။ ကျွန်တော်
ပရဝိညာဉ်လောကနောက်ခံ ဂန္ထီရဝတ္ထုများ မရေးတော့ပါဘူးဗျာ။ လူသာဓုခေါ်၊
နတ်သာဓုခေါ်စာများပဲ ရေးပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ အဘကအံ့ကြိတ်၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
မယုံမရဲစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ထပ်၍ ပွတ်နေ၏ ။
(တီးချင်နေတယ်နဲ့တူပါရဲ့ ကိုတင်ထွန်းနဲ့ကိုမြင့်ထွန်း။ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ဒုက္ခကို
ကျုပ်လှလှကြီး ခံစားနေရပြီခင်ဗျာ။ ဟီး...ဟီး ကျေးဇူးရှင်ကြီးတို့
ကြည့်မနေကြပါနဲ့ဗျ...ဟီး) “ငါ့အကြောင်းတွေရေးလိုက်တာလည်း

ဖွတ်ဖွတ်ကိုကြွေရော”

“ဂုဏ်ယူလွန်းလို့ပါ အဘရယ်”

“မင်း နောင်ကိုရော ငါ့အကြောင်းတွေ ရေးဦးမှာလားဟင် ငမိုင်း”

“နှစ်အုပ်သုံးအုပ်လောက် ရေးပြီးရင်...တော်...တော်”

“လူလွန်မသား သေ...သေဟ”

“အမယ်လေးကျေးဇူးရှင်အဘရဲ့...ဟီး”

“နောက်နှစ်အုပ်သုံးအုပ်ဆိုရင် နင်လင်ခရုဇာကားကို စီးပြီး။ ခုတောင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရွှေချထားသလားမှတ်ရတယ်။ ထိန်ထိန်ကိုလက်လို့”

“ဒါ...ဒါကတော့ ဒီ...ဒီတစ်ဘဝလေး ကံ...ကံကောင်းပြီး စီးပွားဖြစ်...
ဖြစ်”

“တော်”

“ဟတ်...ဟတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“နောင်ကို ငါ့အကြောင်းတွေ မင်းလျှောက်မရေးနဲ့”

“ရေးရင် ဘာဖြစ်မလဲ သိလား”

“သိ...သိပါတယ် အဘ”

“ဘာဖြစ်မလဲ ပြောစမ်း”

“ဝတ္ထုလုံးချင်း ဖြစ်ပါမယ်ခင်ဗျ”

“ဖို့... လက်ရော၊ ခြေထောက်ရော၊ ဟိုဒင်းရော လန်တယ်ကွာ။ မင်း ဆရာချစ်သန်းမြင် ပြောသလိုပဲ လန်ဒူးမှ ခွက်ခွက်ကိုလန်ဒူးပါကွာ”

ကျေးဇူးရှင် အဘရေချမ်းအိုးသည် လက်က သုံးတောင်ငွေးသဖွယ်

ချစ်ရရှာသော ကျွန်တော်၏ ဇွတ်တရွတ်ဆိုးပေချက်များကို လက်လန်သွားပုံရကား ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ကွမ်းထုတ်ကြီးကိုဖြေကာ ယာဝါးနေတော့၏။

၎င်းနောက် အဘ၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်ပြီး အခြေအနေအေးချမ်းပုံရမှ မျက်နှာချိုသွေးပြီးမေးရတော့သည်။

“အဘ”

“ဘာလဲကွ”

“လေသံမတင်းပါနဲ့ အဘရာ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေဥစ္စာ”

“ဟွန်း...တောက်။ မင်းကတော့လားကွာ။ ပြော ဘာလဲ”

“စောစောက သိဒ္ဓတ္ထအကြောင်း ဆက်ဦးလေဗျာ။ ပညာရှိများပြောပြမှ ကျွန်တော်တို့ ပညာနဲ့လေး မှတ်ရသားရမှာအဘရဲ့”

“မင်း ငါ့ကိုချွန်တွန်းမြှောက်ပင့်မလုပ်နဲ့၊ ပြောမယ်။ ဒီလိုကွ။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဝေပုလ္လကမဆရာတော်ကြီး ဖွင့်ဆိုချက်အရ ငါပြောရရင် အစစအရာရာလိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပြီး စီးနိုင်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသကွ။ လောကအလယ်မှာ လိုတရနေသူ၊ အလိုရှိရာမှန်သမျှ တောင့်တ တိုင်းပြီးစီးနေသူလို့ ဆိုလိုသပေါ့ကွာ။ နားလည်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“တစ်ခါ ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လက ထပ်ပြီးဘာမိန့်သေးလဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓသည်လည်း ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သတ်သည့် ပြုဖွယ်ကိစ္စမှန်သမျှ ပြီးစီးနေသည်မို့ ‘ဗုဒ္ဓသိဒ္ဓိ’ ရှိနေတာပဲတဲ့။ တစ်ခါ တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်ရာမှာလည်း (၃၁)ဘုံမှာ တရားနှင့်ပတ်သတ်ပြီး ပြုစရာကိစ္စပြီးစီး နေသည်ကို ‘ဓမ္မသိဒ္ဓိ’ လို့ခေါ်သတဲ့ကွ။ ပြီး...သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ၊ သံဃာ့ကိစ္စ၊ သံဃာ့အလုပ်၊

သံဃာနှင့်ပတ်သတ်သော ကိစ္စမှန်သမျှ ပြီးစီးနေသည်ကို ‘သံဃာ့သိဒ္ဓိ’
လို့ခေါ်ပြန်သတဲ့”

“ပြီးစီးပြည့်စုံကြတာကို အဘရဲ့”

“အေး...အဲဒါ သိဒ္ဓိရဲ့သဘောကွ။ နောက်တစ်ခါ အရှင်ဝေပုလ္လက
ဘာရေးထားသလဲဆိုတော့ စေတနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်း၍
ကောင်းမြတ်သောသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ပြုပါများသော ဒါနကုသိုလ်၏ စွမ်းပကားကို၊
ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရရှိခံစားပြီးစီးနေတာမျိုးကျတော့ ‘ဒါနသိဒ္ဓိ’
ပြီးစီးနေတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် သတဲ့ကွ။ တစ်ခါ လူတွေ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်အပ်တဲ့ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသော ဥပုသ်သီလ၊
ကိုးပါးသောဥပုသ်သီလ၊ ရဟန်းသံဃာတော်များထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်အပ်သော
ပါတိမောက္ခသီလ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ စသည်များကိသိကသိက္ခာတရားအား
ချစ်ခင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပြီး လုံခြုံ အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး
သီလတရားနှင့်ပျော်မွေ့၊ ပီတိတရားနှင့်နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်းကို ‘သီလသိဒ္ဓိ’ နဲ့
ပြည့်စုံပြီးစီးသူလို့ ဆိုပြန်သတဲ့ကွ”

“အလွန်ကိုစင်ကြယ်သန့်ရှင်းပြီး အလွန်ကိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ သိဒ္ဓိပါပဲဗျာ”

“နောက်ဆုံးအချက်က အရေးကြီးတဲ့ သိဒ္ဓိအကြောင်းပဲကွ”

“ပြောပါ အဘ”

“ဣဒ္ဓိဆိုတာ အကျင့်သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ
အကျင့်တရားကြောင့် ရရှိလာအပ်သောအကျိုးလို့ တို့ဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လကမိန့်ဖူးသကွ။ ကသိုဏ်း (၁၀) ပါးအပါအဝင် အာနုပါနဿတိစတဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ကျင့်ဆောင်ပွားများလို့လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓနုဿတိ
စတဲ့ကမဋ္ဌာန်းတရားများကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း
မိမိရဲ့စိတ်ဟာ အပူသောက ဗျာပါဒများကင်းဝေးပြီး နီဝရဏတရားများကင်းဝေလို့

စိတ်ဟာအချိန်ကာလကြာသည်နှင့်အမျှ ဖြူစင်လာခြင်း၊ စင်ကြယ်လာခြင်း၊
ငြိမ်သက်တည်ကြည်လာ စေခြင်းဖြင့် ခဏိကသမာဓိ၊ ဥပဓာရသမာဓိ၊
အပ္ပနာသမာဓိမျိုးတွေ ရရှိခံစားလာရရော။ အဲဒီ မှာ ကျင့်ကြံပွားများသူရဲ့စိတ်ဟာ
ကြည်လင်၊ သန့်ရှင်း၊ တည်ငြိမ်၊ အေးချမ်းလားခြင်းနှင့်အမျှ သမာဓိစိတ်၊
ပဋိဘာဂနိမိတ်စိတ်၊ အပ္ပနာသမာဓိစိတ်၊ ဈာန်စိတ်များနဲ့
ငြိမ်းချမ်းစွာကျင့်သုံးနေထိုင်မှုကို ‘သမထ သိဒ္ဓ’ လို့ ခေါ်ပါသတဲ့ကွာ။ ဣဒ္ဓိမြောက်ရင်
သိဒ္ဓပေါက်ရော။ ရှင်းရဲ့လားဟေ့”

“သိပ်ကိုရှင်းပါပေရဲ့ အဘရာ”

“သမထသိဒ္ဓိ ပြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဈာန်အဘိညာဉ်ရနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်တူလှသကဲ့။ စိတ်ကိုနိုင်နင်းလှလို့ စတုတ္ထဈာန်ရ
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်စေရတော့တဲ့ဗျား။ အဲဒီ ကျရင် လောကီအဘိညာဉ်ငါးပါးကို
ခံစားရရှိစေနိုင်တယ်။ အခြေခံဖြစ်တဲ့ လောကီသိဒ္ဓိကြီးငါးပါးနှင့်တကွ
ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိမျိုးတို့ကို ပြီးစီးအောင်ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ အဆုံးကျရင်
အနာမယသိဒ္ဓိ၊ စိတ္တမယသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမန္တသိဒ္ဓိမျိုးများကိုပင်
အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်တဲ့အခြေ ရောက်နိုင်ပါရော မောင်ညိုမှိုင်းရဲ့”

“ပညာမြတ်အကျင့်လိုင်း ရောက်သွားသလိုမျိုးပေါ့နော် အဘ”

“ဆိုပါစို့ကွာ”

“လူတိုင်းရောက်နိုင်သလားဟင် အဘ”

“လူတိုင်းရောက်ရင် အဲဒီ လမ်းဟာ ဖုန်တသောသော ထနေမှာပေါ့။
စိတ်ရောလူပါ ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး မေတ္တာဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနဲ့ပြည့်စုံသူ
သူတော်ကောင်းများမှ ရှားရှားပါးပါး ရောက်တာ ။ ခက်ခက်ခဲခဲ၊
လုံ့လကြီးစွာနဲ့ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ရောက်ရတာ ။ မလွယ်ဘူးကွ”

“ဒါနဲ့ မကြာခင် အဘခရီးထွက်မှာဆို”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းအပူဘယ်နှစ်ပဲသားပါလို့လဲ။ ငါ့ကိစ္စဥစ္စာ”

“အဘသွားရင် ကျွန်တော်လည်းလိုက်မှာပဲ”

“အံ့မာ...ရာရာစစ...ဖွီ။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်...ငမိုင်း အထူးသဖြင့်
မင်းရယ်၊ စိတ်ကူးသစ်တင်ထွန်းရယ်၊ ဟိုအကုသိုလ်ကောင် အမဲလိုက်ပစ်နေတဲ့
ထောင်းမှူးကြီးသိန်းဝင်း ရယ်ဆိုတဲ့ သုံးပတ်သောက်ပြီးမှ
ထမင်းစားတဲ့လူမိုက်ရယ်ကို ဘယ်သွားသွားငါမခေါ်နိုင်ဘူး။ လိုက်စရာ
လည်းမလိုဘူး။ ဒါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရာ။ ကျွန်တော်ဆို အဘရဲ့သားတပည့်ရင်းဥစ္စာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟေ့ကောင်...ငမိုင်း မင်းတို့သုံးယောက်က
ငါနဲ့လိုက်လည်း လောကုတ္တရာလိုင်းကို ကူးမယ့်ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး။
နတ်သမီးလေးငါးရာနဲ့ အိပ်ရာလိုင်းမှာ မြူးမယ့်ကောင်းဆိုးတွေမို့လို့ပဲဟေ့...
မှတ်ထား”

ကျမ်းကို။ ။ ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ၊ ဝေပုလ္လာရာမကျောင်းတိုက်၊
မင်းကြီးတောင်၊ ပြည်မြို့၊ ပဲခူးတိုင်း၏ မဟိဒ္ဓိမဂ္ဂဇင်းပါ ဆောင်းပါးအချို့အား
မှီငြမ်းကိုးကား ရေးသားပူဇော်ပါသည်ဘုရား။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

*

သေနမစေလို့ ရှင်ရတဲ့နေ့

တစ်နေ့သောအခါ ဘရေချမ်းအိုးနှင့်

ကျွန်တော်တို့မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော အရှေ့ရွာ ရှိရာသို့ ခရီးဆန့်ခဲ့ကြ၏။

အဘက သူနှင့်မလိုက်ရန်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ခရီးစဉ်များမှာ

ကိုးလီးကန်လန်လုပ်မှာကို လည်းကောင်း အလွန်စိုးရိမ်သဖြင့်

ကျွန်တော့်ကိုနေခဲ့ပါရန် အတန်တန်တားမြစ်၏။ ဘယ်လိုပင်တား တား

ကျွန်တော်ကလုံးဝအလစ်မပေး။

နောက်ဆုံး ဂျီကျလွန်းမကဂျီကျလှသော ကျွန်တော်၏ နားပူနားဆာ

ဇွတ်တရွတ်အကျင့်ကို လက်မြှောက်ကာ သေချင်သေ၊ ကြေချင်ကြေဟုဆုံးဖြတ်၍
ခေါ်ခဲ့လိုက်၏။

ကျွန်တော်ကားဝမ်းသာ၍ မဆုံး။

ကျွန်တော်လိုက်ပါလာလို့လားမသိ။

ကံကောင်းခြင်းဖြင့်ကြုံကြိုက်လေ၏။

ကံကောင်းပုံကား

နှစ်ဦးစလုံးတစ်ကျင်းတည်းအမြှုပ်ခံရမည့်ကိန်းတည်း။

အချိန်က နေလုံးလေးပျောက်စအချိန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဘရေချမ်းအိုးတို့ ရွာပြင်ကုန်းတန်းလေးအတိုင်း
ရှေ့မြင်ရသည့်ရွာသို့ တစ်နေ့တစ်ညနားနေရန် စိတ်ကူးနှင့်လှမ်းလာလိုက်စဉ်...

“ဟိတ်နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်လိုက်”

“ဟင်”

“ဘာလဲဟ အလှူခံတွေလား”

“ယီးတီးယားတားမလုပ်နဲ့နော်။ လုပ်ရင်သေချင်းဆိုးသုံးထပ်ကွမ်းနဲ့
ပွဲချင်းပြီးသွားမယ်။ ခု ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကြစမ်း”

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ လူထွားကြီးငါးဦး။

မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွှေးများနှင့်။

သူတို့လက်ထဲမှာ လုပ်သေနတ်နှင့်တူသော
ပုံပန်းမကျခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အတို နှစ်လက်နှင့် လူကနှစ်ယောက်။

ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုယ်စီကိုင်ထားသူက သုံးယောက်။

အရပ်မြင့်မြင့်ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ ရုပ်ရည်ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးများ။

“မောင်ရင်တို့က ဘယ်သူများလဲကွယ်။ အဘတို့ကခရီးသွားတွေပါ”

ဒီမှာ ဆံပင်စုတ်ဖွားများနှင့် နှုတ်ခမ်းစားခုတ်ရာလို ချုပ်ရိုးကြောင်းပါသူ
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူ သူက...

“ဦးရေချမ်းအိုးဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟင်...မောင်ရင်က...”

“ဒီမှာအဘိုးကြီး မောင်ရင်တွေ၊ ဦးပဉ္စင်းတွေလုပ်မနေနဲ့။ ခင်ဗျား
ဦးရေချမ်းဟုတ်တယ်မ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကားသူတို့ငါးဦး၏ လေသံဟန်ပန်ကိုကြည့်ပြီးနောက်
ဒူးနှစ်ဖက်တုန်နေ၏။

‘ငါတော့မှားပြီ။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် စာရေးနေလျှင် အကောင်းသား။
ခုတော့ ခြေရှည်ပြီး အဘနှင့်လိုက်ခဲ့မိပါမှ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲရမည့်ကိန်း
ကြုံနေရပြီ။ ဘုရား...ဘုရား’

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘရေချမ်းအိုးကဝန်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးသမျှ အဘ၏
ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ ဒီလို သူ့အမည်အစစ်အမှန်ကို ဝန်ခံတာ
ဒီတစ်ခါပဲကြားဖူးသေးသည်။ ဘာကြောင့်ဝန်ခံလိုက်ပါလိမ့်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ။ ကျုပ်တို့ကလည်း
ခင်ဗျားကြီးကိုရှာနေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ရွှေဖျဉ်းညီနောင်
နတ်ချင်းအော်ဆိုတဲ့ ရောက်ရာအရပ်တိုင်းမှာ လူလွှတ်စုံစမ်းနေတာကြာပြီ အခုမှ
အခန့်သင့်တွေ့ကြတော့ ရာဇဝင်ကြွေးကို ဒီနေ့အကြေဆပ်ရပြီ ပေါ့ဗျာ ဒါနဲ့
ဒီဘေးက ဒူးတုန်နေတဲ့ငနဲက ခင်ဗျားသားလား ဦးရေချမ်းအိုး”

“ဗုန်း”

“အင့်”

ငနဲသားလူကြမ်းတစ်ဦးက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို
ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရကား ရှေ့သို့မှောက်လျက်လဲကျပြီး မဟာပထဝီမြေကြီးကို
ရည်းစားပါးအမှတ်ဖြင့် ကုန်းနမ်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး
ပါးစပ်မှသွေးများစီးကျလာခဲ့တော့သည်။

“ဒီမှာမောင်ရင်ဒီသူငယ်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့။ သူဟာ ငါ့ရဲ့သားမဟုတ်ဘူး။
ငါနဲ့ခရီးသွားဖော်ပါ။ ဒါနဲ့ငါ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မင်းတို့နဲ့ငါ ဘာရန်ငြိုးရန်စ

ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲကွယ်။ မင်းတို့ကိုလည်း အဘတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“အေးလေ...သေခါနီး လူများဖြစ်တဲ့အတွက်
နောက်ကြောင်းရာဇဝင်လေးတော့ အကျဉ်း ချုပ်ခင်းပြရမှာပေါ့။ ဟား...ဟား...ဟား
ဒီမှာ ခင်ဗျားကြီး ‘သုံးထောင်စံမှတ်ကြီး’ ဆိုတာကြားဖူးလား”

“သုံးထောင်စံမှတ်ကြီး ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဟံသာဝတီအရှေ့ခြမ်းမှာ
လူတိုင်းဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်ရတဲ့ နာမည်ကျော်ရာဇဝင် လူဆိုးဓားပြကြီးလေ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်ရော...အဘပါ အမှတ်ရလိုက်တော့သည်။

သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးကား ရန်ကုန်ထောင်၊မြင်းခြံထောင်၊
မန္တလေးထောင်တို့တွင် စံမြန်းခဲ့သည့် ဓားပြကြီး။ စတီးဝပ်အချုပ်ကို
ထောင်ဖောက်ပြေးသွားသည့် ဓားပြကြီး။

ဒီလိုနာမည်ကြီးလှသည့် သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးနှင့်လက်ပြတ်ဘကျော်၊
ဘုတီ၊ တစ်ဖက်လက် မြဒင် ၊ ကျောက်လက်ဝါးဘတိုးတို့အား ဆေးလုံးကြီးနှင့်
ချောင်းစောက်ကျေးရွာအကြား ကိုင်းတော ထဲတွင်။

သူတို့သူကြီးယောက္ခမအိမ် ဓားပြတိုက်ပြီးနောက်
အောင်သေအောင်မောင်းစားရန် စီစဉ် ပြုလုပ်ထားသည့် ဝက်သားဟင်းအိုးထဲသို့
ဘရေချမ်းအိုးက ကနခိုဆေးဝါးများ တိတ်တဆိတ်ခတ်၍ လုပ်ကြံခဲ့သည်။

သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးတို့ ထိုဝက်သားဟင်းနှင့် အရက်သောက်ပြီး
ဝမ်းများလျှော၍ မထနိုင် ဖြစ်နေစဉ် ဘရေချမ်းအိုးက ဆေးလုံးကြီးသူကြီးကို
စာရေးပေး၍ သွားဖမ်းကြရန်အကြောင်းကြားရာမှ ၎င်းတို့လူဆိုးဓားပြငါးဦးကို
အလွယ်တကူကပ်နှံထမ်း၍ မြို့ဂတ်သို့ပို့ခဲ့ရာ အားလုံးထောင်ကျကုန်၏ ။

(၎င်းအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကိုသိလိုပါမူ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ရေးသားခဲ့သည့် “လူထူးဆန်း” လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်တွင် ပြန်လည်ဖတ်ရှုကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ စကားချပ်) “ဒါဆို မောင်ရင်တို့က သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးနဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“မှတ်ထား ဦးရေချမ်းအိုး ကျုပ်က သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးရဲ့သား ဗောဒိသာရမြကြီးတဲ့ဗျ၊ မြကြီး...မြကြီး”

“ဟင်”

“အလိုလေး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်၍ သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးရဲ့သား ဗောဒိသာရမြကြီး ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျာသိပ်အံ့သြနေမှာပေါ့ ဦးရေချမ်းအိုး။ ဟောဒီလူ လေးယောက်ကော ခင်ဗျားသိလား”

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး”

“အေးပေါ့လေ... မသေခင်လေးမှာ အမှတ်တရရှိသွားအောင် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမှာပေါ့ ဒီလူလေးယောက်က ခင်ဗျားကောင်းမှုကြောင့် ကျုပ်အဖေ သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးနဲ့အတူ ထောင်ကျ သွားတဲ့ လက်ပြတ်ဘကျော်၊ ဘုတို၊ တစ်ဖက်လပ်မြဒင်နဲ့ ကျောက်လက်ဝါးဘတိုးတို့ရဲ့သား အရင်း ခေါက်ခေါက်၊ ရေတစ်စက်မရောတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေပေါ့ဗျာ။ ဟား...ဟား...ဟား... ဒီကောင်က ညှပ်ကြီးတဲ့။ ဟိုကောင်က ငရဲမီးတဲ့။ သူ့ဘေးကလူက သေမင်းငထိန်တဲ့။ ဟို ဂင်တိုတိုကောင်က တာနောယက္ခတဲ့ဗျ။ ဟား...ဟား...ဟာ...”

“ဟား...ဟား...ဟာ...”

“အဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ကလဲ့စားချေရမှာ မြိန်လိုက်တာကွာ။ အဟတ်”

“ဆရာဗောဒိသာရ၊ ကျုပ်အဖေအတွက် ကျုပ်အရင်တီးပါရစေဗျာ၊
အဟီး”

“ကျုပ်အဖေသုံးထောင်စံမှတ်ကြီးက ကြိုးပေးခံရပြီး သေသွားခဲ့သလို
ကျန်ဒီလူတွေရဲ့ဖခင်များ လည်း ထောင်အလုပ်စခန်းမှာ ငှက်ဖျားရောဂါ၊
အလုပ်ပန်းရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကြောင့်။ ကိုင်း...
ပြောနေကြာတယ်။ လူခွဲလိုက်ကြ”

ဝိုင်းထားတဲ့ လူဆိုးဓားပြငါးယောက်က
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကိုဖမ်းချုပ်ပြီး ခပ်ခွာခွာခွဲထား လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မှာသေရမှာကြောက်လွန်း၍ မျက်ရည်များကျပြီး
တောင်းပန်ရ၏ ။ တောင်းပန်လေ၊ ခြေနှင့်ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်လေဖြစ်၍
ကြောက်ချေးများထွက်ကုန်ပြီး နံဟောင်နေရကား ဓားပြတစ်ဦးက
ဓားနှောင့်နှင့်ထုတော့၏ ။

ကျန်လေးယောက်ကား ဘရေချမ်းအိုးကိုဝိုင်းချုပ်၍
ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ကြသည်။

“ဖောင်း”

“အား”

“ခွပ်”

“အင့်”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်အဘကို မလုပ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျ”

“ဟာ...လျှာရှည်ချင်ဦးကွာ”

“ဗုန်း”

“အား...အမယ်လေးဗျ”

“ဒုတ်”

“အား”

“ခွပ်”

“ဖောင်း”

အဘရေချမ်းအိုးသည် ပြင်းထန်သောလက်သီးချက်များကြောင့်
မြေပြင်မှာသွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလွန်နေ၏။

“မလုပ်ကြပါနဲ့ မောင်ရင်လေးတို့ရယ်”

“ကိုင်းဟာ”

“ဖောင်း”

ဗောဒိသာရမြကြီး၏ ခြေကန်ချက်က အဘရေချမ်းအိုးကို
ချာလည်လည်သွားစေသည်။ ကျွန်တော်မကြည့်ရဲ၍ မျက်စိကို
စုံမှိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ရိုက်နှက်သံ၊ ကန်ကျောက်သံ၊ ညဉ့်ညူသံ၊ ကြိမ်းဝါးဆဲဆိုသံများကိုကား
နားနှင့်မဆံ့အောင် ကြားနေရသည်။

မကြာခင် အဘ၏ ညဉ့်ညူသံ တိတ်သွားသဖြင့် သေပြီမှတ်၍
ကျွန်တော်မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက် သောအခါ...

လူဆိုးတစ်ဦးက သွေးသံရဲရဲ ချွေးရွဲရွဲဖြစ်နေသော ဘရေချမ်းအိုးကို
နောက်ပြန်ဘေး ဘက်ကနေ ဆံပင်ကိုစုကိုင်းပြီး
ဒူးထောက်ငုတ်တုတ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆံပင်ရှည်ကိုနောက်မှစု လှန်ကိုင်းထား၍

ပါးစပ်မှသွေးများစီးကျနေသော အဘ၏ မျက်နှာသည် မော့လန်နေသည်။

အဘ၏ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံကား သွေးစေးများ၊ ချွေးများ၊ ဖုန်များပေကျ၍
မြင်မကောင်းရှုမကောင်း

“ကလစ်”

ဗောဒိသာရမြကြီးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းတင်၍
အဘရေချမ်းအိုး၏ ရှေ့ တစ်လံကျော်အကွာမှာ ရပ်လိုက်သည်။
ဘုရားရေသူတို့အဘကို တကယ်ပဲရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ် တော့မှာပါလား၊
ဒါဆိုကျွန်တော့ကိုရော သူတို့အရှင်ထားပါဦးမည်လား။

ကျွန်တော်ဘုရားကိုတ၍ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာတော့မည့်
သေနတ်သံကို ရင်ခုန်ကြီးစွာ နားမစွင့်ချင်၊ မမြင်ရက်ဘဲ
နားစွင့်ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

“ဦးရေချမ်းအိုး...ဟောဒီ ပွဲဦးထွက်ကျည်ဆန်ဟာ ကျုပ်အဖေ
သုံးထောင်စံမှတ်ကြီးအတွက် ဈေးဦးပေါက်ကျည်ဆံပဲ။
ပျော်ပျော်ကြီးသေလိုက်ပေရော့၊ ကိုင်း”

“ချောက်”

“ဟင်”

ဗောဒိသာရမြကြီးက ခလုတ်ကိုညှစ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံသည်
‘ဒိုင်း’ ခနဲမမြည်ဘဲ ‘ချောက်’ ဟု အသံထွက်သွားသောအခါ မြကြီးအပါအဝင်
အားလုံးအံ့သြသွားကြ၏ ။

သို့နှင့် ဗောဒိသာရမြကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်မောင်းတင်လိုက်ပြီး
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခလုတ်ကို ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ချောက်”

“အလို”

“ဟေ”

“ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမြကြီးရ”

“ကျည်ဆန်အသစ်လဲလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကျည်အ, နေလို့နေမှာပါ”

မြကြီးဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ကျည်ဆန်ဟောင်းကိုထုတ်၍
ကျည်ဆန်အသစ်တစ်တောင့် ထည့် ပြီးမောင်းတင်၍ တတိယအကြိမ်
ပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ချောက်”

“ဟာ”

“ဘယ်လိုလဲဗျာကိုမြကြီး”

“ချောက်”

“ချောက်”

ဒီမှာ လက်ထောက်ဖြစ်ပုံရသော ညှပ်ကြီးဆိုသူက
သူ့လုပ်သေနတ်ခြောက်လုံးပြုးကို မောင်း တင် ပြီး ဗောဒိသာရမြကြီးကို
တွန်းဖယ်လိုက်ကာ ဘရေချမ်းအိုး၏ ရင်ဝကို ပြောင်းဝနှင့်တွေ့ကာ ခလုတ်ကို
ဒေါသတကြီး ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

“ဟာ”

“ထူးလှချည်လားကွ ညှပ်ကြီးရ ဟေ”

ညှပ်ကြီးကား သူ့သေနတ်ကိုသူကြည့်ပြီး လွန်စွာအံ့သြနေသည်။

၎င်းနောက် ကျည်အသစ်လဲ ထည့်၍ ထပ်ပစ်သည်။ လုံးဝကျည်မထွက်။

သူတို့မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

“အသုံးမကျတဲ့ကျည်ဆန်တွေကွာ။ ဖွီ...ကြာတယ်ဟေ့၊ အားလုံးဖယ်ကြ၊
ဓားနဲ့ရှင်း လိုက်မယ်...လာ”

ဗောဒိသာရမြကြီးနှင့်

ညှပ်ကြီးတို့နှစ်ဦးသူတို့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေး နေစဉ်

ကျန်နှစ်ကောင်က ဘရေချမ်းအိုးအား အရောင်လက်နေသည့်

ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှစ်လက်နှင့် ပြိုင်တူဝင်၍ ခုတ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ခွီး”

“ခွီး”

“ကျား”

“ဒုတ်”

“စွပ်”

“အား...အမယ်လေးဗျ”

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဓားချက်နှစ်ချက် ဘရေချမ်းအိုး၏ ဦးခေါင်းပေါ်အကျမှာ

ဘရေချမ်းအိုးသည် ‘ကျား’ ဟု ရင်ခေါင်းသံနှင့်ဟိန်းလိုက်ပြီး

ဦးခေါင်းပေါ်ကျလာသည့် ဓားချက်များကို နောက်ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

ဒီမှာသူတို့အချင်းချင်း ဓားထိပြီး ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

“ငရဲမီး...မင်းဓားပေးစမ်း”

ဗောဒိသာရမြကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဓားနှင့်တော့ထားသည့်
ငရဲမီးဆိုသူလက်မှ ဓားရှည်ကိုလှမ်း ယူပြီး ကြောင်ကျကျနေသည့် ဘရေချမ်းအိုးကို
ဝင်ခုတ်သည်။

“ရွှမ်း”

“ဝှီး”

“ဝှီး”

“ဝှစ်”

“ရွှီး”

“ကိုင်းဟာ...သေဟာ”

“ရွှီ”

“ကျား...ကျား...ကျား”

ဘရေချမ်းအိုးသည် ဓားသုံးလက်ဝိုင်းခုတ်သည့်ကြားမှ ကျားတစ်ကောင်၊
ကြောင်အလား ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းနှင့် ရှောင်လိုက်ရာကား
သူတို့အချင်းချင်းဓားချက်များထိပြီး ဒေါသများပို၍ ပေါက်ကွဲလာကြသည်။

ညှပ်ကြီးဆိုသူကလည်း ကျည်ဆန်များကို
တစ်တောင့်ပြီးတစ်တောင့်လဲ၍ ကြောင်လို၊ ကျားလို၊ စွန်ရဲလို၊ သိမ်းငှက်လို
ဓားချက်များကို တိမ်းရှောင်နေသည့် လူထူးဆန်းဘရေချမ်းအိုးကို အခွင့်ရလျှင်ရ

သလို ပစ်ရန်ချောင်းနေသည်။

ဒီမှာ ဗောဒိသာရမြကြီးခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည်
ခါးကြားမှမြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ သွားခဲ့ သည်။

ဘရေချမ်းအိုးက ၎င်းသေနတ်ကို ခိုင်မာထိုး၍ ပြေးကောက်လိုက်ပြီး
အရှိန်နှင့်ကျလာသည့် ဓားသုံးစင်းဓားချက်ကို လိုမ့်၍ ရှောင်လိုက်သည်။
မြေကြီးထဲသို့ ဓားချက်များနစ်ဝင်ပြီး မြေစာများ ဖွာလန်ထွက်ကုန်သည်။

အဘ မြေပြင်မှာဒူးထောက်ပြီး သူတို့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့်
သူတို့ကို ပြန်ချိန်ထား လိုက်သည်။

လူဆိုးလေးယောက်ကလည်း ဓားကိုယ်စီဝင့်၍ ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

“မင်း...မင်းတို့ ရှေ့တိုးမလာနဲ့။ လာရင် ငါပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ပစ်လေဗျာ ပစ်ပါ။ ကျည်အ၊ တွေချည်းဥစ္စာ။ ပစ်လို့ရရင်ပစ်”

“မင်းတို့ မတိုးခဲ့နဲ့နော်”

“ပစ်ပါ ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟား...ဟား...ဟား”

သူတို့လေးဦးသည် ဓားရှည်များ၊ ဓားမြှောင်များနှင့်ဝိုင်း၍ တဖြည်းဖြည်း
ချဉ်းကပ်လာ နေကြသည်။

“ဗောဒိသာရ မင်းရှေ့မတိုးနဲ့နော်”

“တိုးတယ်ဗျာ ကိုင်း...သေပေရော့”

“ချောက်”

“ဟိုက်...ကျည်အ ကြီးပါပဲလား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“အဟတ်...အဟတ်”

“ဝင်ခုတ်ကြဟေ့”

“ဝိုင်းကြ၊ လိုက်ကြ”

ဘရေချမ်းအိုးလက်က လုပ်ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကား

ပေါက်ကွဲသံလုံးဝကိုမထွက်။ ဖွတ်ကျား သေနတ် ကျည်အနေမှန်းသိသောအခါ
ဗောဒိသာရမြကြီးတို့ ပို၍ အားတက်ပြီး ဝင်လုံး ရန်ကြိုးစားကြတော့သည်။

ဒီမှာပဲ အဘက ကျွန်တော့်ကိုလက်ပြန်ချုပ်ထားသည့် လူဆိုးရှိရာသို့
လွှားခနဲခုန်ဝင်ပြီး သေနတ်ဒင်နှင့်ခေါင်းကို လျှပ်စီးလက်သလို
ထုချလိုက်သောအခါ...

လူဆိုးသည် ‘အမယ်လေးဗျ’ ဟု ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြီး
မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်လဲ ကျသွားလေသည်။

“မောင်မှိုင်း...အမြန်နောက်ဆုတ်”

ကျွန်တော်အချိန်ဆိုင်းမနေတော့။ နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သည်။
သည့်နောက် ဘရေချမ်းအိုးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အဘ ဘာလို့သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာလဲဗျ။ သူတို့လိုက်လာရင်
ဘာနဲ့ပြန်ခုခံမှာလဲ”

“ဒီသေနတ်က သုံးလို့မှမရတာ ဥစ္စာ”

“ဘာလို့သုံးမရမှာလဲဗျ။ ကံကောင်းရင် ကျည်ထွက်နိုင်တာဥစ္စာ”

ပြောရင်းက ကျွန်တော်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ပြေး၍
ကောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...ငမှိုင်း”

“ဗျာ...အဘ”

“မကောက်နဲ့လွှင့်ပစ်လိုက်”

“လိုက်လာရင် ခုခံရမယ်လေဗျာ”

“ဟ...ငတုံးရ။ ဒါတစ်တောင့်ချင်းထည့်ပြီး ပစ်ရတဲ့ လုပ်သေနတ်ကွ။

ငါတို့မှာ ကျည်ဆန်အပို မရှိဘူး။ လာ...ပြေးကြစို့”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လက်ရှိ သေနတ်၏ တန်ဖိုးကို

နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အဘရှေ့ဆောင်ရာ အတိုင်း အပြေးလိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

မှောင်ရိပ်ကသန်းလာပြီ။

“လိုက်ထား၊ လိုက်ထား”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့ သင်းတို့မှာ ဘာလက်နက်မှမပါဘူးကွ”

“မိရင်နှစ်ယောက်လုံးကို စဉ်းကောပစ်လိုက် ညှပ်ကြီး”

လူဆိုးသုံးဦးသည် ဓားများဝင့်၍ ပြေးလိုက်လာကြ၏ ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကား ဒီတစ်ချီ လွတ်မှလွတ်ပါတော့မလားမသိ။

“အဘိုးကြီးမပြေးနဲ့ ရပ်လိုက်”

“ခင်ဗျားတို့ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး ရပ်နော်”

“အဘ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ နီးလာပြီဗျ”

ကျွန်တော့်မှာကြောက်လွန်း၍ ဇောချွေးများ သီးစို့စို့ရွဲနေပြီ။

သူတို့လူအုပ်ကလည်း ဓားများဝင့်၍ ညာသံပေးပြီး လိုက်လာနေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့

ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ

နတ်ကွန်းသေးသေးလေးတစ်ခုရှိနေသည်။ ဘရေချမ်းအိုးက နတ်ကွန်း ရှေ့မှာရပ်ပြီး

နုတ်မှစကားများပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရွှေညောင်ပင်မှာစောင့်ရှောက်နေသည့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်ထိန်းသောသစ္စာကို အမျှဝေပါတယ် ရုက္ခစိုးကြီး။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့အထိ မကောင်းမှုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအလုပ်များကို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ကံငါးပါးကိုလုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ သီလစင်ကြယ်စွာနေထိုင်ပြီး ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ များတည်၍ သာသနာပြုလျက်ရှိပါသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် နောက်မှလိုက်ပါလုပ်ကြံ နေကြသည့် ရန်သူလူဆိုးများမမြင်အောင် စောင့်ရှောက်ကူညီပါ ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုးသူတော်ကောင်း နတ်မင်းခင်ဗျား”

အဘရေချမ်းအိုးသည် နတ်ကွန်းရှေ့တွင် သို့ကလို သစ္စာစကားများပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ကွန်းအနီးရှိ ပိစပ်ချုံထဲသို့ ဝင်ပုန်းလိုက်ကြ၏ ။

“မောင်မိုင်း”

“ဗျာ...ဗျာ အဘ၊ သူတို့...သူတို့ နီး...နီးလာပြီခင်ဗျ”

“မင်း ငါ့အနောက်မှာကွယ်နေလိုက်စမ်း”

“ဘာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ပြေးကြစို့လေဗျာ”

“လျှာမရှည်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါ့နောက်မှာ ဝင်ကပ်လိုက်”

သို့နှင့်မထူးပြီ။ သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းလာတဲ့ဘဝ ရောက်မှတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ငါ့ထိုက်နှင့်ငါ့ကံဟု နှလုံးပိုက်ပြီး ဘရေချမ်းအိုး၏ နောက်ကျောမှာ ဝင်ကပ်နေလိုက်သည်။

သည်မှာပဲ ဘရေချမ်းအိုးက လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး ဂါထာမန္တန်တစ်ပုဒ်ကို နုတ်မှအသံတိုးတိုးနှင့် ရွတ်နေလိုက်သည်။

“ဖုဋ္ဌဿ လောက ဓမ္မေဟိ

စိတ္တံ ယဿ နကမ္မတိ

အသောကံ ဝိရဇံ ခေမံ

ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ”

သူသည် ၎င်းဂါထာမန္တန်ကို ကြိတ်၍

အကြိမ်များစွာရွတ်ဆိုနေလိုက်သည်။ ရွတ်ရင်း အသံ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှသာရှိပြီး လက်အုပ်ချီမပျက် ရွတ်နေ၏ ။ ကျွန်တော်ကား

ဘရေချမ်းအိုး ၏ ပုခုံးပေါ်မှကျော်၍ ဒေါသတကြီး ဓားဝင့်၍ လာနေကြသူ
လူဆိုးလူမိုက်များကို မြင်နေရသည်။

ဘုရား...ဘုရား။

သေဖို့နီးနေပြီ။

သူတို့ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ညောင်ပင်အောက်မှာ ရောက်နေကြသည်။

“ဒီညောင်ပင်အောက်ကိုဝင်သွားတာကွ”

“အေးလေ...နှစ်ယောက်စလုံး နတ်ကွန်းရှေ့ ရပ်နေကြတာ ဥစ္စာ”

“ခု ဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟ”

“ပတ်ပြီးရှာကွာ။ လူခွဲရှာကြ။ တွေ့ရင်အသေသာခုတ်”

ထူးဆန်းလှချေတကား။ သူတို့သုံးဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည်

လက်နှင့်လှမ်းကိုင်ရုံမျှနှင့် ရနိုင်သည့်အကွာအဝေးမှာ ရောက်နေရှိနေကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့သုံးဦးသည် မျက်စိကန်း နေသူများသဖွယ် ဝင်ပုန်းနေသည့်ချို့ကို
လုံးဝမမြင်ကြ။

ညောင်ပင်ကြီးကိုပတ်၍ ရှာနေကြ၏ ။ အချိန်က

မှောင်လှသန်းသန်းအချိန်။ သူတို့ပိုက်စိပ်တိုက် ၍ ရှာကြသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ဓားနှင့်ခုတ် ခဲနှင့်ပစ် တုတ်နှင့်ထိုး၍ ရှာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ပုန်းနေသည့် ပိစပ်ချုံကို ဂရုမပြုမိကြ။

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားပုန်းမနေနဲ့...ထွက်ခဲ့”

“ကျုပ်တို့ရှာလို့တွေ့ရင် အသေပဲနော်။ ထွက်ခဲ့ကြစမ်း”

“ဗျို့...အဘိုးကြီး”

သူတို့ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးပုန်းနေသည့် ဝန်းကျင်သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန် သည်။ ဟိုဟိုသည်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဓားကြိမ်းကြိမ်း၍ ဆဲရေးတိုင်းထွားကြပြန်သည်။

အဘနှင့်ကျွန်တော်ကား လုံးဝမလှုပ်။

အဘကလည်း လက်အုပ်ချီမပျက် မန္တန်ဂါထာကို ပါးစပ်လှုပ်၍ ရွတ်နေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“ဟ...ဟ ဘာလဲကွ”

“ညောင်ပင်ပေါ်က အသံကွ”

“ညောင်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေမှာကွ ။ ဟေ့လူတွေ ဆင်းခဲ့စမ်း။ ဆင်းလေ”

“ကြာတယ်ကွာ ခုန်ချလိုက် ခုန်ချလေကွာ”

“ဝုန်း”

“ဟာ”

“အမယ်လေး”

“ဟ...ဟ ဘာကြီးလဲဟ”

“ဟာ...သရဲ...သရဲ...သရဲ”

“သရဲမဟုတ်ဘူး၊မြွေကြီးဟ...ပြေး”

“အမယ်လေး...လုပ်ကြပါဦးဗျ။ သရဲ...အဲ...အဲ မြွေကြီးဗျ”

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကြည့်နေချိန်မှာပင်

ညောင်ပင်အကိုင်းအရွက်များကြားမှ မည်းမည်း ရှည်ရှည်အကောင်ကြီးသည် လူဆိုးသုံးယောက်ကြားသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ဧရာမမြွေကြီးတစ်ကောင် ၎င်းမြွေကြီးက နီးရာလူဆိုးကို သူ့အမြီးနှင့် ရိုက်ချလိုက်လေရာ ဓားနှင့်လျှံ တခြားစီဖြစ်ပြီး အဝေးမြေပြင်ပေါ်သို့ ခွေးကျကျသွားသည်။

သူ၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့်အသံအဆုံး ကျန်နှစ်ယောက်လည်း ဆန်ကောပြားခန့် ပါးပျဉ်းကြီးထောင်နေသည့် မြွေကြီးကီမြင်ပြီးနောက် ဓားများကိုလွှတ်ချပြီး ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် အော်၍ ပြေးကြတော့သည်။

မည်းမည်းနက်နက်မြွေကြီးသည် သူတို့သုံးယောက်နောက်ကို အပြေးလိုက်သည်။

“မြွေကြီး...မြွေကြီး”

“လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

“မြွေပြိတ္တာကြီးဗျ။ အမယ်လေး...အမေရေ၊ ကယ်ပါဦး အမေရဲ့”

အမှောင်ကညောင်ပင်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးစပြုလာခဲ့ပြီမို့ သူတို့အားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မမြင်ရတော့။ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများလည်း ဝေး၍ ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ညောင်ရွက်များလေတိုး၍ လှုပ်ခတ်သံ

အိပ်တန်းတက်ငှက်တစ်ချို့၏ အော်မြည်သံမျှသာ ကြားရတော့သည်။

ဘရေချမ်းအိုးပုံက ဂါထာမန္တန်ရွတ်ခြင်းကိုရပ်၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စပြီးသွားပါပြီကွ။ မင်းသိပ်ကြောက်နေသလား မောင်မိုင်း”

“ကြောက်...ကြောက်တာပေါ့ အဘရာ...ဟူး”

“ကြောက်ရင် ငါ့နောက်ကို ဘာလို့လျှောက်လိုက်နေလဲကွ ဟင်”

“ဒီလို သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရမယ်မှန်း မသိလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဒါ အကင်းအစပဲ ရှိသေးတယ်ကွ”

“ဗျာ”

“နောင်ကို မင်းအသက် ဘယ်ကထွက်ရမှန်းမသိတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံကိုကြုံရဦးမှာ စိတ်ချ။ အဟေ့..ဟေ့”

“အဘ တ...တကယ်ပြော...ပြောတာလား။ နောက်နေတာလား ဟင်...ဟင်”

”ဟ ... လူကြီးစကားဥစ္စာ ညာပြောမလားကွ။ ပြန်ချင်သပဆိုပြန်တော့ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်စဉ်းစားရပြီ။ ဘရေချမ်းအိုးဆိုသူအဘသည် နဂိုကမှစိတ်မနှံ့ချင်သလိုဖြစ်၏ ။ ရပ်ထဲရွာထဲ အရွယ်နှင့် မလိုက် သီချင်းအော်ဆိုချင်အော်ဆို၏ ။ က,ချင်လျှင် က,ခုန်၏ ။ နေစရာထိုင်စရာ အတည်တကျလည်းမရှိ။ အဝတ်အစားကလည်း ပုဆိုးအဖြူကွက်ညစ်စုတ်နှင့် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံတစ်ထည်ပဲရှိသည်။

ကြေးက လက်လေးသစ်။ ဆံပင်က ကုပ်ထောက်။

ကိုယ်ပေါ်အနံ့မှာလည်း အမွှေးများက အများအပြား။

သင်္ချိုင်းတကာမှာ အိပ်သည်။

သင်္ချိုင်းကိုးခုမှာ နေခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ပုပ္ပားတောင် သထုံတောင်
မြသပိတ်တောင်။ ကေလာ သတောင်၊ မန္တလေးတောင်၊ ဇင်းကျိုက်တောင်၊
ဖိုဦးတောင်၊ ဖိုးဝင်းတောင်၊ ဇွဲကပင်တောင်၊ အစရှိသည့်
အထင်ကရတောင်ကြီးကိုးတောင်မှာ လှည့်လည်အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်ဆို၏။
မဟာမြိုင်တောကြီး အပါအဝင် တောကြီးကိုးတောမှာလည်း ခရီးလှည့်ဖူးသည်ဆို၏
။ အချို့ကသူ့ကို ကိုးတောင် ပြန်ဦးရေချမ်းအိုးကြီးဟု ခေါ်ကြ၏။

အဆိုလည်းရ၏။ အကလည်းရ၏။ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးရ၏။
အတီးအမှုတ်လည်းရသည်ဟု ကြားရ၏။ အချို့က ဇာတ်လောကကလာခဲ့သူဟု
ဆိုကြ၏။ မေးလျှင်မဖြေ။ ကြုံလျှင်သိရမှာပေါ့ဟုသာ ပြော၏။

ဒါပေသည့် သူမှာ ထူးဆန်းသောအသိ၊ အတတ်ပညာစွမ်းအင်များ
ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏကြုံဖူးသည်။ မဟုတ်တာမလုပ်။ သူ့ရဲ့
ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ကုသိုလ်ဒါန ဖြစ်ရပ်ဆန်း ဂုဏ်သတင်းများကို
ကျွန်တော် မြို့အတော်များများနှင့် ရွာအတော်များများမှာ ကြားခဲ့ရသည်။

ထူးဆန်းလွန်း၍ မရမကချဉ်းကပ်ပြီး တပည့်တစ်ယောက်လို
ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြု၍ လိုက်လံလေ့လာဆည်းပူးခဲ့၏။

လူကား လူရွတ်၊ လူပေကြီးသို့တည်။

အခု ကံကောင်းလို့ သေချင်းဆိုးနှင့်မသေတာ။

“ပြန်တော့ မောင်မှိုင်း”

“မပြန်သေးဘူးဗျာ”

“ဟကောင်ရ... မင်းတယ်သတ္တိကောင်းနေပါလားကွ ဟင်”

“အဘတစ်ယောက်လုံးရှိနေမှတော့ မထူးပါဘူးဗျာ”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ဘဝက အခန့်မသင့်လို့သေရင်တောင်

ခေါင်းပါမှာမဟုတ်ဘူး မောင်မှိုင်း။ ငါ့လူရာ မင်းသေရင်တောင်ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့၊ ဖိတ်စာနဲ့၊
ခေါင်းနဲ့၊ ဆိုင်းနဲ့၊ ပတ်မနဲ့၊ ရွတ်သံဖတ်သံလေးနဲ့ ကျကျနနသေလိုက်စမ်းပါ
ငါ့လူရာနော်။ ငါစေတနာနဲ့ပြောတာပါကွာ”

“မထူးပါဘူးဗျာ။ သေပြီးရင် ခွေးစားစား၊ ကျီးစားစား၊

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲဗျာ၊ လိုက်တော့မယ်”

“ခွီးမှပဲ။ တောက်လျှောက်လိုက်ဒုက္ခပေးမယ့်ကောင်ပဲ...ဟူး”

“အဘ”

“ဘာလဲကွာ မောရတဲ့ကြားထဲ ချီးမှပဲ”

“မေးစရာရှိလို့ပါဗျ”

“သွားရင်းမေးကိုယ့်လူ။ ဟိုကောင်တွေလူစုပြီး အမြောက်နဲ့လိုက်လာရင်
နှစ်ယောက်စလုံး အမှုန့်ဖြစ်သွားမယ်။ ဂိုးကြစို့။ လာမြန်မြန်”

သွားရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘရေချမ်းအိုးက ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းရှိရာသို့
မျက်နှာမူလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာပြော၍ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး

ညောင်ပင်အောက်မှထွက်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်း : သုတ်သုတ်နှင့်

ဟိုးအဝေးမှာမြင်ရသည့် မီးရောင်လဲ့လဲ့ရှိရာရွာသို့ မှန်း၍ လှမ်းခဲ့လိုက်ကြသည်။

“အဘ”

“ဘာလဲကွာ”

“အဘ သေနတ်ပြီးသလားဗျ”

“မပြီးပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုမညာနဲ့နော် အဘ”

“အံ့မာ...ခွေးမသားလေးက မင်းကိုညာရအောင် မင်းက သီလ၊
သမာဓိနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ လူသူတော်ကောင်းကြီးမို့လို့လား ပြောပါဦး ဖို့”

“ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မြင်နေရတာ ဥစ္စာ။
ဟိုလူဆိုးသုံးယောက်လုံး ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်နဲ့ တွေ့ပစ်တာ
ကျည်ဆန်တစ်ချက်မှမထွက်ဘူး။ အဲဒါ...”

“ဟကောင်ရ...အဲဒါ ကျည်အနေလို့ကွ။ငါ ပြန်ပစ်တော့ရော
ကျည်ထွက်လို့လား”

“ကျုပ်များပစ်ရင်ထွက်ချင်ထွက်မှာဗျ”

“တောက်...ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ ဆင့်ဖင်ခေါင်းကွာ။ ဒါကြောင့်လည်း
စာရေးဆရာတွေက ပြောနေကြတာ။ ညှိမှိုင်းဆိုတဲ့ကောင် ချေးတုံးကြီးသတဲ့။
ယုံပါပြီကွာ။ ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...အဟတ်”

“ပစ်မကြည့်ရတာ နာတယ်ဗျာ”

“ဟေ့...ဟေ့ ... ဒီသေနတ်မျိုးနဲ့သာ
ဒီကောင်တွေလုပ်စားနေရင်ကြည့်နေ သချိုင်းမြေကြီး လေးဦးမကွ။ အဟတ်...
အဟတ်”

သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူကလည်း ယုတ္တိရှိနေ၍ ပြန်မငြင်းသာတော့။

“ဒါဖြင့်နောက်တစ်ချက်မေးမယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...ငမိုင်း၊ ငါထမင်းဆာလို့ မောနေပြီ. ဒီည မင်းမေးခွန်းတွေ
ဆုံးနိုင်ဦးမလားဟင်”

“မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးနေတာပါဗျ”

“တောက်...လုပ်လိုက်ရရင်လားကွာ ဟင်း”

ပြောရလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး မောပန်းဆာလောင်နေ၍ ဗိုက်ထဲမှာ တဝိုက်ဝိုက်မြည်နေ၏။ အရေးထဲ မှာရေကသောက်ချင်နေ၏။

“အဘ”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာလဲကွာ ချီးမှပဲ”

“အဘမှာ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ် မန္တန်ရှိတယ်မလား ဒါတော့မညာပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါကလည်းကွာ”

“ဒါတော့ဝန်ခံပါဗျာ။ ဟိုကောင်တွေ ရှေ့မှာရပ်နေလျက်နဲ့ သူတို့လုံးဝမမြင်တာ အဘရဲ့ မျက်ကွယ်မန္တန်အစွမ်းကြောင့်ဗျာ။ ဟုတ်တယ်နော်”

“အိမ်း...ဒါတော့ ဝန်ခံချင်သကွ မောင်မှိုင်းရ။ ပိစပ်ချုံထဲဝင်ပုန်းလို့ မမြင်တာလဲပါမှာပေါ့ကွာ”

“အဲဒီ လို လိမ္မာစမ်းပါ အဘရာ။ လုပ်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်လည်း သင်ပေးပါဦး”

“ဒီလိုကွ အဲဒီ ဂါထာက ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ထဲက မင်္ဂလသုတ်ဂါထာမှာပါတဲ့ ဖုဋ္ဌဿဂါထာပဲ ဒီဂါထာကို တစ်နေ့လျှင်သက်စေ့တစ်ကြိမ် ငါမှန်မှန်ရွတ်လာတာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီကွ”

“အဓိပ္ပာယ်ရှင်းဦးလေဗျာ”

“အဓိပ္ပာယ်က အို...နတ်သား။ လာဘော၊ အလာဘော စသော ရှစ်ပါးသောလောကဓံတရား တို့သည် မနားတိုင်ခတ် ထိတွေ့အပ်သော

အကြင်ရဟန္တာမြတ်၏ စိတ်သည် မတုန်မလှုပ်။ စိုးရိမ်ပူပြင်း
ကြောင့်ကြခြင်းလည်းမရှိ။ ကိလေသာညစ်ထေး၊ မဂ်ရေဆေး၍
မြူကြေးညှော်လည်းမရှိ။ ရောဂါ ကင်း ဝေး ငြိမ်းချမ်းအေး၍ ရန်ဘေးလည်းမရှိ။
ဤလေးပါးသော တရားသည် လွန်ကဲထူးမြတ်ချီးမွမ်းအပ် သော
မင်္ဂလာတရားတော်မြတ်ပေတည်းတဲ့။

ဒီဂါထာကို နေ့စဉ်ရွတ်ပြီး ခရီးသွားရင် အရေးကြုံလို့ရွတ်ရင်
ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်ဆိုးများက ကင်းတယ်လို့ ငါ့ရဲ့ငယ်ဆရာ ဇင်းကျိုက်တောင်ပေါ်
တောထွက်ရဟန်းကြီးက မိန့်မှာခဲ့တယ်ကွ။ အဲဒါငါယုံယံ ကြည်ကြည်ရွတ်ခဲ့တာ
ထုံနေပြီ။ ဒါဘုရားရှင်ရဲ့ပရိတ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“ညောင်ပင်ပေါ်က ဟိုမြွေနက်ကြီးခုန်ချပြီး
စားပြတွေနောက်လိုက်တာကရောခင်ဗျ”

“အဲဒါတော့မသိဘူးကွ ငါ့အထင်ပြောရရင်
ရွှေညောင်ပင်အဘိုးရကွစိုးနတ်ကြီးကို မေတ္တာပို့သ လို့များ ငါတို့ရဲ့ဘေးဒုက္ခကို
သူတန်ခိုးနဲ့ ဝင်ကယ်ရောသလား။ ဒါမှမဟုတ် သစ်ပင်ပေါ်မှာနေတဲ့မြွေက
သင်းတို့လို အကုသိုလ်ကောင်တွေကို ကြည့်မရလို့ ခုန်ချပြီး
လိုက်ရောသလားမသိဘူးကွ”

“အဲဒါ ဘာမြွေကြီးလဲဟင် အဘ”

“မင်းကသိချင်လို့လား”

“သိချင်လို့မေးတာပေါ့ အဘရ”

“သိချင်ရင်သွားမေး။ အဖေ...အဖေမြွေမည်းမည်းကြီးခင်ဗျ။ အဖေ
ဘယ်သူလဲ ကျွန်တော် အဖေနဲ့ရင်းနှီးချင်လို့ လာပြန်အင်တာဗျူးတာပါ။
ကျွန်တော့်အမည် မောင်ညိုမှိုင်းပါ။ စာရေးဆရာပါ။ လုပ်စားချင်လို့ပါလို့ပြော”

“အဘတို့ကတော့ဗျာ ... ဟွန်း”

“ဟေ့ကောင်ညိုမှိုင်းရာ မင်းရယ်၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းရယ်၊
ဟိုကောင် တင့်တင့်ထွန်းရယ် အကြောင်းကို ငါ အူမချေးခါးကျန် သိပြီးသားပါ
မဟုတ်ကဟုတ်က အကောင်းစားမေတ္တာတုံးလေးရာ ဟား...ဟား...ဟား”

*